

16. Ferences levél

XVI. fejezet

A Rivo Tortónál való tartózkodásról és a szegénység megtartásáról

Boldogságos Ferenc társaival együtt Assisi tőszomszédságában azon a helyen állapodott meg, melyet Rivo Tortónak neveztek. Itt egy pajta állt magában. Ennek fedele alatt vonták meg magukat semmibe véve a nagy és fényes palotákat, és kerestek oltalmat az esők és viharok tombolása elől. „Mert a pajtából - szokta mondogatni a szent - sokkal rövidebb út vezet a mennybe, mint a palotából.”

Itt éltek a fiak és testvérek boldogságos Ferenc társaságában, sok munkában és a legnagyobb nélkülözésben; sokszor még a mindennapi kenyérnek is híjával voltak, és kénytelenek voltak beérni azzal a répával, amit végső szükségükben az assisi lapályon itt is, ott is összekoldultak. És a hely annyira szűk volt, hogy kényelmesen sem ülni, sem feküdni nem tudtak rajta. „De azért egyetlen zokszó, egyetlen panasz nem hangzott közöttük, hanem derűs szívvel, örömtől repeső lelkük megőrizte nyugalmát.”

Szent Ferenc mindennap, sőt minden percben szigorú felügyeletet gyakorolt maga és a testvérek fölött, és a világért sem tűrte volna, hogy valami illetlen gondolatot rejtegesse bensejükben; ellenkezőleg, azon igyekezett, hogy minden hanyagságot eltávolítson szívükből. Önmagával szemben rendkívül szigorú fegyelmet gyakorolt, és minden percre erősen felügyelt. Ha mégis, mint történni szokott, testi vágyai támadtak, akkor még télvíz idején is egy jeges vízzel teli árokba vetette magát, és mindaddig benne maradt, míg csak kísértése meg nem szűnt. A többiek pedig készségesen követték az önsanyargatásnak ezt a példáját.

De nemcsak a bűnök és a testi kísértések megfékezésére oktatta őket, hanem arra is, hogy örködjenek külső érzékszerveik fölött, mert a halál azokon keresztül hatol be a lélekbe.

Mikor Ottó császár a földi hatalom koronájának elnyerésére nagy zajjal és pompával éppen azon a tájon vonult át, a szent atya, bár a többiekkel együtt az útvonal mentén a már említett pajtában tartózkodott, nem ment ki a menet megtekintésére, de a többieknek sem - egynek kivételével - engedte meg a kimenetelt. Annak az egy testvérnek is az volt a feladata, hogy a császárt dicsőségének hamaros elmúlására figyelmeztesse.

Dicsőséges szentünk ugyanis, mivel állandóan befelé tekintett és szívének tágas útján járt, méltó hajlékot készített magában az Úrnak. Ezért fülét nem szórakoztatta semmiféle külső zaj, és a maga elé tűzött nagy feladat végzésében nem zavarta, még kevésbé akadályozta bárminemű emberi hang. Minthogy pedig apostoli tekintéllyel volt felruházva, nem érezte kötelességének, hogy csak a legkisebb mértékben is hízelegjen a királyoknak és fejedelmeknek.

Mindenben a szent egyszerűséget kereste, és semmiképpen sem akarta engedni, hogy a hely szűkössége akadály legyen a szívek kibontakozásának. Ezért a pajta gerendáira sorra felírta a testvérek nevét, hogy mikor imádkozni vagy pihenni akarnak, megtalálják helyüket, s így a hely szűkössége ne zavarja lelkük csendjét.

Már hosszabb ideje éltek itt, mikor egy napon egy szamaras ember állított oda a pajta elé, melyben Isten embere társaival éppen bent időzött. Az ember félt, hogy esetleg elutasítják; ezért így kezdte biztatni szamarát a belépésre. „Menj csak be, mert itt jól fogjuk magunkat érezni.” Szent Ferencet, mikor ezt hallotta, módfelett bántotta a dolog, mivel a szamár gazdája szemmel láthatóan azt hitte róluk, hogy ők egész életükre ott akarnak maradni, sőt még terjeszkedni is akarnak, házat ragasztván házhoz. A paraszt sértő szavának hallatán azonnal felugrott tehát, és egy attól nem messze eső helyre húzódott át, mely Porciunkula néven volt ismeretes. Itt állott a Szent Szűz temploma, melyet a szent, mint már említettük, néhány évvel előbb restaurált. Mert ő semmit sem akart a magáénak vallani, hogy annál teljesebben övé legyen minden az Úrban. 1Cel 41-44

Átgondolom:

1. Celánói Tamás miután leírja azt a szegényes körülményt, amiben Szent Ferenc és társai éltek Rivo Tortóban, a következő szavakat fűzi hozzá: *De azért egyetlen zokszó, egyetlen panasz nem hangzott közöttük, hanem derűs szívvel, örömtől repeső lelkük megőrizte nyugalmát.* Nélkülözés közepette, többször átélve a korgó gyomor mardosó fájalmát, a gyengénél is gyengébb étellel táplálkozni úgy, hogy a testük még pihenni se tudott megfelelőképpen, ez szinte elviselhetetlen állapot. De csak szinte. Mivel ők megmutatták, hogy ilyen helyzetben is lehet *derűs szívvel, örömtől repeső lélekkel,* nyugalomban élni. Ezt csak azok az emberek tudják megtenni, akik nem a szegénység kőkemény szabályába próbálnak vakon belekapaszkodni, hanem azok, akik pillanatról pillanatra Jézus Krisztusba igyekeznek belesimulni. Abba az egyedüli Úrba, aki tényleg szegénnyé lett értünk, hogy ezáltal mi gazdagok lehessünk, Benne. (vö. Fil 2,6-11)

Én, hogy szoktam megélni a nélkülözés és a testi kimerültség állapotát? Volt-e ilyenben részem? És minnek köszönhetően? Saját hibámból, vagy másért vállalt lemondás következtében, esetleg az élet sodort engem (és családomat, közösségemet) ilyen nehéz, embert-próbáló helyzetbe? Ilyenkor zúgolódtam-e, hibáztattam-e más, kiállhatatlan voltam? Vagy sikerült némán viselni ezt a kapott-felvállalt keresztet? Esetleg tudtam én is belesimulni Krisztus szeretetébe és sikerült felajánlanom másért ezen nehéz élethelyzeteket? Meg vagyok győződve arról, esetleg megtapasztaltam, hogy az ilyen nehéz helyzetekben Isten kész különleges jelenlétével megajándékozni az embert?

2. Szent Ferenc, mint igazi jó testvér és lelkiatya tudta, hogy menyi mindennel kell küszködni az embernek, amikor a szegénység és a nélkülözés nap mint nap ott van az életében. Ezért igyekezett, hogy *minden hanyagságot eltávolítson szívéből, valamint arra is odafigyelt, hogy nehogyan kerüljön el a gondolatot rejtegetni bensejünkben és öröködjünk külső érzékszerveik fölött.*

Mi van az én szívemben? Mit lehet ott fellelni? Beengedtem-e oda a hanyagságnak azt a fajtáját, amelyik érzéketlenné tesz a nélkülözőkkel szemben, csak a magam javát hajhássza velem, vagy épp az Úr igéit hallgattatja el bennem? Milyen gondolatok lakoznak fejemben? Mit szoktam tenni, akkor amikor illetlen gondolatok törnek rám? Menyire szoktam örökölni külső érzékszerveim felett? Vagy ők örökölnék felettem, oly módon, hogy szinte észrevétlenül oda visznek, ahová csak akarnak? Mivel tudnám a legjobban kordában tartani külső érzékszerveimet, hogy lelkem kárát ne okozzák?

3. A következő sorokban Celánói Tamás elárulja nekünk, hogyan tudott Assisi Szent Ferenc a Rivo Tortói pajtában is Isten Embereként élni: *Dicsőséges szentünk ugyanis, mivel állandóan befelé tekintett és szívének tágas útján járt, méltó **hajlékot készített magában az Úrnak.** Ezért fülét nem szórakoztatta semmiféle külső zaj, és a **maga elé tűzött nagy feladat** végzésében nem zavarta, még kevésbé akadályozta bárminemű emberi hang. Mindenben a szent egyszerűséget kereste, és **semmiképpen sem akarta engedni, hogy a hely szűkössége akadály legyen a szívek kibontakozásának.** Ezért a pajta gerendáira sorra felírta a testvérek nevét, hogy mikor imádkozni vagy pihenni akarnak, megtalálják helyüket, s így a hely szűkössége ne zavarja lelkük csendjét.*

Isten Szegénykéjének legelső lépése, hogy „hajlékot készített magában az Úrnak.” Én készítettem-e magamban hajlékot az Úrnak? És milyen lehet az a hajlék, amit az Úr szeret, illetve szívesen betölt?

Másodjára, Szent Ferencnek volt egy feladata, amit szüntelen szeme előtt tartott. Nekem van-e olyan célom, feladatom, ami mindig ott lebeg előttem? Ezért menyire tudok lelkesedni, küzdeni a külső és belső zavaró tényezőkkel? Tudom azt, hogy, aminek nincs Istennek tetsző életcélja, az felőrlődik az unalmas hétköznapiok malmában?

Harmadjára, Ferenc nem engedte, hogy a hely, vagy bármi más megakadályozza szíve kibontakozását. Mi az, hogy a szív kibontakozása? Vajon miben állhat? Én fáradozok-e azért, hogy szívem ki tudjon bontakozni – olyan érzületekkel legyen telítve, amilyenek Jézus Krisztusban voltak? Konkrétan mi akadályozza az én szívem „kifejlődését”?

Feladat:

1. Ezen XVI. fejezet segített belelátnunk, abba a csodába, ahogyan Szent Ferenc első társaival derűs szívvel meg tudták élni a nélkülözést és a közösségi életet még egy szűk pajtában is.

A következő pénteken imáságos lélekkel olvassam el a Fil 2,6-11. és tegyek meg mindent, hogy igazi imaként élhessem meg az aznapi bűjtöt.

Keressék egy imaszándékot, ami nekem igen fontos és ajánljam fel érte a pénteki lemondásomat. A bűjtnek egy olyan formáját válasszam, amit eddig még nem gyakoroltam, vagy csak igen rég, de ami segíteni tudna lélekben egyesülni azzal a kis ferences közösséggel, amely ott élt Rivo Tortóban. És az a péntek ne múljon el úgy, hogy ne tegyek valakivel valami jót. Nézzem meg kivel szemben és mire indít aznap a Jó Isten.

2. Válasszak ki egy számomra kedves zsoltárt, majd annak elimádkozása után próbáljam felfedezni és elmondani az Úr Jézusnak mit látok, mi van jelenleg az én szívemben. Mi lakozik benne, ki uralja. Próbáljam a Jó Istennel együtt felfedezni milyen hanyagságokat engedte oda be, mi szokta érzéketlenné tenni a szívemet, főleg az Ő igéi iránt? Majd azt is nézzem meg Vele együtt, hogy milyen gondolatok időznek legtöbbször a fejemben. És miután Istennel jól átnéztünk magamban mindent, kérem gyógyítsa meg szívemet, gondolatvilágomat, és külső érzékszerveimet.

3. Menjek el egy templomba, vagy kápolnába és lelkem csendjében mondjam el az Úr Jézusnak, hogy amint Szent Ferenc, én is oda akarom adni neki a szívemet. Legyen az Ő hajléka bennem. Kérem meg, hogy a maga egészében vegye azt birtokba. Miután engedtem, hogy az Úr újból érzékenyvé tegye szívemet az Ő áldott munkálkodása által, mondjam el Neki, hogy milyen életcél tűztem ki magam elé. De ha még nincs életcélom, akkor most kérem, hogy segítsem felfedeznem, hisz Ő ültette azt belém. Végezetül köszönjem meg, hogy meghallgatott, átalakított és kérem minden nap óvjon meg mindattól, ami gátolná szívem kibontakozását.

A Rivo Tortói egyszerű élet!

